

hvg.hu Tetszik 425 ezer Bejelentkezés Menü

Az Atmedia televíziócsatornának hirdetésértékesítője. **atmedia**
a költséghatékony portfólió

„A gyerekeknek azzal teszünk jót, ha foglalkozunk az üggyel”

A Budai Ciszterci Szent Imre Gimnázium 11. c osztálya Rohamivók címmel musicalt mutatott be a tinédzserek életéről. A színpadon egyáltalán nem finomkodnak: kiderül, milyennek látnak a tinik minket, szülőket – kellő szerencsével még 1-2 saját mondatot is felismerhet a figyelmes anyuka vagy apuka.

Szell Tamás megnyerte a Bocuse d'Ort

A norvégok és svédek előtt nyert az európai döntőn, amely már-már sportversenyre emlékeztetett a szurkolók ujjongása, zászlólengetése miatt. Többször felhangzott a 'Ria-Ria-Hungária' - biztatás. Az érem átvétele után pedig a Himnusz.

2016. május. 11. 20:10 [KULT](#)

„A gyerekeknek azzal teszünk jót, ha foglalkozunk az üggyel”

szerző:

Gócza Anita

A Budai Ciszterci Szent Imre Gimnázium 11. c osztálya Rohamivók címmel musicalt mutatott be a tinédzserek életéről. Mindezt úgy, hogy a színpadon egyáltalán nem finomkodnak: kiderül, milyennek látnak a tinik minket, szülőket – kellő szerencsével még 1-2 saját mondatot is felismerhet a figyelmes anyuka vagy apuka – , és megmutatják, hogyan buliznak a mai középiskolások.

Lassan már a legfiatalabb gimnazisták között is mindennapos, hogy a hétvégi buli azt jelenti, néhányan a sárga földig leisszák magukat. Ehhez képest a nyilvánosság különböző fórumain és az iskolákban mintha kevés szó esne erről.

Egy iskola, ráadásul egyházi gimnázium viszont vállalta, hogy a diákok nyilvánosan, még hozzá egy musicalben dolgozzák fel a témát. Barlay Bence igazgató a darab előtörténetéről lapunknak elmondta, volt egy drogos ügy a gimnáziumban, amely több osztályt érintett, többek között a 11. c-t is. A darabban ábrázoltnál súlyosabb volt a helyzet: az egyik diák dílerré vált.

Barlay Bence

© Stiller Ákos

A testnevelőtanároknak tűnt fel először, hogy néhány gyereknek véreres a szeme, ráadásul furcsán viselkedik. Csak egy rövid tanítás utáni beszélgetés kellett ahhoz, hogy kiderüljön, nagy a baj. Egyeztettek ugyan a rendőrséggel, de alapvetően az iskolán belül maradt a vizsgálat, illetve egy másik gimnázium igazgatójával is összedolgoztak, mivel ottani diákokat is érintett az ügy. Végül két diákot el kellett távolítani az iskolából.

„Mindig az utolsó pillanatig igyekszünk helyben megoldani a problémát, de itt úgy ítéltük meg, hogy muszáj ezt meglépnünk egyszerűen azért, mert a diákok árgus szemmel figyelték, hogyan reagálunk. Meg kellett mutatnunk, hogy ha valaki anyagi hasznot húz a kereskedésből mások rovására, az már túlmegegy a határon” - magyarázza az igazgató, aki szerint struccpolitika lenne, ha azt mondanák, hogy egy egyházi iskolában nincsenek drogproblémák.

„A gyerekeknek azzal teszünk jót, ha foglalkozunk az üggyel, ha végigbeszéljük, mi történt. Utólag sem kaptam senkitől szemrehányást, hogy előadás lett a történetből. Sőt, sokan lelkesen gratuláltak, hogy mertük ezt vállalni.”

Schulek Dávid osztályfőnök elmondta, hogy az elején szó sem volt társadalmi mondanivalóról. Nagyon sok tehetséges gyerek jár az osztályba, akik jól énekelnek, így jött az ötlet, hogy csináljanak egy musicalt. Felvetette egy szülői értekezleten, és Kovácsházi István operaénekes, az egyik apuka belelkesedett, hogy ír egy szöveggönyvet. Nagyjából felvázolta a sztorit, kitalálta a főbb karaktereket. Ezen a vázlaton azután persze a diákok még sokat dolgoztak, hogy úgy szólaljon meg, ahogy tényleg beszélnek a fiatalok.

© Stiller Ákos

Az igazgató és az osztályfőnök közreműködésével néhol azért finomítani kellett a szövegen mert – ahogy Barlay Bence fogalmaz – meg kellett találni az egyensúlyt, hogy mi az, ami a káromkodások szintjén még belefér, és mi nem egy katolikus iskolának a szókincsébe, még akkor is, ha a való világot mutatja be a darab.

Ezután hosszú közös munka következett, az osztályfőnök még egy nyári tábort is szervezett a gyerekeknek, ahol a tánc-és énekórák mellett jutott idő a díszletek elkészítésére is. Fúrtak-faragtak, pontosan kitalálták a jeleneteket.

„El tudtam érni, hogy mindenki szerepel a darabban, ha máshogy nem, akkor a technikát kezeli, a díszletek mozgatásáért felel” – büszkélkedik Schulek Dávid. „Felnőttek a feladathoz, és ezt óriási élmény volt látni osztályfőnökként. Megtapasztaltam, hogy tényleg csodálatos dolog a drámapedagógia. A Rohamivókban például egy olyan fiú játsza remekül a rendőrt, aki korábban öt ember előtt nem mert megszólalni. Nagyon összehozta az osztályt ez a produkció, számomra talán ez volt a legfontosabb hozadék.”

Kovácsházi István felidézte, hogy amikor azon a bizonyos szülői értekezleten azt javasolta az osztályfőnöknek, hogy az osztály életéről szóljon a musical, Schulek Dávid nem nagyon hitt az ötletben. Egyébként azért találta ezt ki, mert apaként látta, hogy nem működik az osztályközösség, és hitt abban, hogy egy színdarab összekovácsolja a gyerekeket.

© Stiller Ákos

„Semmi sem pótolhatja azt az érzést, amikor a gyerekek között van egy véd- és dacszövetség, tartják egymásban a lelket. Ha ezt nem éli át valaki 17-18 évesen, akkor sok mindenről lemarad. Én aztán tudom, hogy a színház egy csodálatos gépezet: mindenki ki van szolgáltatva a csapat többi tagjának, és ha egy kicsi szem a láncban hibázik, összeomolhat az egész produkció. Ennek óriási közösségépítő ereje van.”

A diákoknak meg kellett tanulniuk vállalni önmagukat. Schulek Dávid biztos abban, hogy ezeknek a fiataloknak más lesz a fellépése egy állásinterjúban is. Elmesélte, hogy az osztálykarácsonyokon mindig szerepjátékokat szoktak játszani, de a korábbi években eléggé nyögvenyelősen ment a dolog.

„A legutóbbi karácsonyon egészen más volt: olyan gyerekek is bátran felálltak, akikről álmodban nem gondoltam volna, hogy valaha is hajlandóak lesznek részt venni egy ilyen játékban. És ha már itt tartunk, szerintem a mai oktatás egyik tragédiája az, hogy nem tanítjuk meg a diákoknak, hogyan kell kiállni és előadni valamit. A felelésnél is csak makog a többség a táblánál, pedig az előadásmódon rengeteg minden múlik az életben.”

Persze fontos, hogy szakemberek is beszéljenek a diákoknak az alkoholoról vagy a drogokról. Ez is megtörtént, amikor a Rohamivók után Zacher Gábor toxikológus tartott előadást. De teljesen más a hatás, ha fiatalok szólnak fiatalokhoz a saját nyelvükön.

© Stiller Ákos

Tóth Fanninak, a darab egyik szereplőjének ismerősei például azt mondták, hogy azért jó ez az előadás, mert olyan, mintha a saját életüket látnák a színpadon. Kovácsházi István szerint a hatás szempontjából lényeges, hogy nem elvont szövegeket mondanak a színpadon a diákok, aminek a felét se értik, másrészt nem tudják átélni, mert nem ismerősek a situációk. A saját apját mégiscsak könnyebb eljátszani egy gimnazistának.

Nekem szülőként néha nagyon rossz volt hallani a felnőtt szerepben lévő diákok mondatait. Tényleg ennyire szörnyűek vagyunk, ilyen nemtörődömök, igazságtalanok? Vagy csak rosszul látnak bennünket a gyerekeink? Az apa, aki nem engedi, hogy focizzon a fia, mert az egy tahó sport, helyette teniszeznie kell, vagy a szülők, akik Mallorcára mennek nyaralni, és gőzük sincs, hogy közben mivel tölti az idejét a gyerek.

Kovácsné István megnyugtat, hogy azért nem csak rossz példákat mutatnak a darabban – és tényleg, az egyik főszereplő özvegy apukája mindent megtesz a lányáért, mondjuk, abban már nem vagyok biztos, hogy jól csinálja –, de hozzáteszi azt is, hogy mindenki látja maga körül azokat a szülőket, akik reggel elmennek otthonról, és csak este 8 után érnek haza. Így elég nehéz gyereket nevelni.

A tanárokról sem fest túl rózsás képet az előadás: a magyartanárnő például finoman szólva sem áll a helyzet magaslatán. Az iskola dísztermében a musicalt nézve többször az ember eszébe jut, vajon milyen lehetett a pedagógusoknak az előadás után bemenni tanítani ebbe az osztályba.

© Stiller Ákos

„Akinek nem inge, ne vegye magára” - felelte erre a felvetésemre az igazgató. „74-en vagyunk a tantestületben, a Rohamivók görbe tükörként mutatja meg, hogy melyek azok a módszerek, amelyek ma nem válnak be a gyerekeknél. A musical felhívja a figyelmet arra, amit mi is tapasztalunk tanárként, hogy öt évvel ezelőtt egy tizenhárom éves gyerekekkel teljesen máshogy kellett foglalkozni, mint ma. Ha valaki nem veszi ezt észre, akkor nevetség tárgyává lesz, ezt tudomásul kell venni.”

A darab kulcsmondata az igazgató szerint az, hogy „tudj jó döntést hozni”. Mozor Gábor, 11.-es diák hangsúlyozza, hogy a darabnak nem az az üzenete, hogy szigorúan ostorozza azt, aki egy kortyot is iszik. Van, ami még belefér, de van, ami már nem, és meg kell tanulni, hogy hol a határ. De ha az ember egyszer túlmegy a határon, az is nagyon tanulságos tud lenni.

Kovács Kata Krisztina még hozzáteszi, hogy 17-18 évesen el kellene jutniuk oda, hogy nem a szülőktől való félelmükben tesznek vagy nem tesznek valamit, hanem azért, mert végiggondolták, átbeszélték, és így tartják jónak.